

СИЛВИО ПЕЛЛИКО.

ТЪМНИЦИТЪ МИ.

На 13 Октомврия 1820 г. въ петъкъ ме уловихъ на Миланъ и ме заведохъ на Сентъ-Маргеритъ. Часътъ бѣше три слѣдъ пладня. Него день и другитѣ дни надълго ме испитвахъ: нѣ не щж да кажѣхъ ни ти за едно отъ тия испитвания. Както единъ любовникъ, измаменъ отъ любовницата си, заклева се въ гнѣвътъ си, да я не види, оставямъ и азъ на стърна политиката, и говорѣхъ за други нѣща.

Прѣзъ вечерята въ тоя злочестъ петъкъ, чясътъ на деветъ, писарятъ ме прѣдаде на ржцѣтъ на вардачятъ, който ме заведе у стаята отредена за мене, и тамъ, по поканванъето му, дадохъ му часовникътъ си, паритъ си, и сичко щото имахъ у джебѣтъ си; той ме увѣри, че сичко ще ми се повърне на приличното врѣме, поздрави ме съ почетъ и ми пожела лека нощъ.

« Стойте любезний, рекохъ му азъ, не сжмъ обѣдувалъ още, кажете да ми донесжтъ нѣщо.